

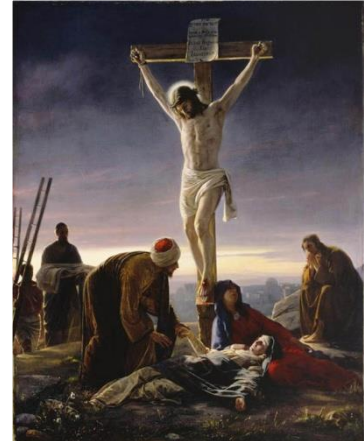
Rímsko-katolícka cirkev

Verzia z roku 2013, s kapitolou o Koptskej Cirkvi

Hneď na začiatok niekoľko faktov, ktoré Vás prekvapia ohľadom Rímsko-Katolíckej cirkvi:

Nejestvujú žiadne dôvody domnievať sa, že Peter bol kedy rímskym biskupom - dokonca najstarší zoznam biskupov Ríma ani len neobsahuje jeho meno.

Keď sa konečne pozícia rímskeho biskupa vytvorila, mala pomerne nízke postavenie. Po mnohé stáročia sa kresťanskí vladári a iní biskupi domnievali, že majú právomoc rozhodovať o dôležitých veciach bez rímskeho biskupa.

Podľa akýchkoľvek objektívnych meradiel, rímsko-katolícka cirkev vznikla ako frakcia rozkolníkov ortodoxnej cirkvi.

Dokonca je otázne, či aj ortodoxná cirkev predstavuje najranejšiu formu kresťanstva. Je jasné, že už v čase spisovania zväzkov Nového Testamentu jestvovali mnohé odnože, ktoré medzi sebou súperili (naznačuje to aj skutočnosť, že písma obsahujú posmešky nacielené na iné frakcie). Počas návštevy svätých miest v Jeruzaleme človeka prekvapí, že sa tam na rímsko-katolícku cirkev dívajú ako na „oneskoreného Janka“, takmer podobne ako sa dívajú na anglikánsku cirkev. Všetky prastaré pamiatky náležia ortodoxnej cirkvi, arménskej cirkvi, koptskej cirkvi a iným frakciám, ktoré sú oveľa staršie, ako je rímska cirkev.

Rímsko-katolícka cirkev nepredstavuje najspoľahlivejší zdroj informácií ohľadom činností ranej cirkvi. Je známym faktom, že ortodoxné cirkvi zaviedli oveľa menej inovácií, ako rímska cirkev. Jestvuje tiež množstvo dôkazov, že Katari predstavujú ešte staršiu tradíciu. To isté sa týka Arianistov.

Rímska cirkev začala s popravami heretikov, včítane Priscilliana, Arianistu a jedného zo svojich vlastných biskupov,

už vo štvrtom storočí.

Je známe nad akúkoľvek pochybnosť, že v rámci svojej snahy prepísať dejiny, rímska cirkev ničila a potláčala informácie o ktorých nechcela počuť a že vyfabrikovala veľmi dlhý rad účelne vytvorených falzifikátov. *Konštantínov Dar*, *Pseudo-Isidorské falzifikáty*, a *Falošné Dekréty* sú len tri také príklady.

Konštantínov Dar (v latinčine, *Donatio Constantini*) je sfalšovaným zákonom údajne vydaným rímskym cisárom na základe ktorého cisár Konštantín I. vraj previedol moc nad Rómom a západnou časťou Rímskej ríše do rúk pápeža. V stredoveku sa tento falošný

zákon často citoval na zdôvodnenie duchovnej a svetskej moci rímskej cirkvi. Taliansky humanista Lorenzo Valla sa považuje za prvého učenca, ktorý poukázal na falošnosť tohto zákona na základe jazykového rozboru, ktorým dokázal, že listina nemohla vzniknúť v roku 324, no o jeho dôveryhodnosti sa pochybovalo už predtým. Podľa odborníkov sa tento falzifikát zrodil medzi ôsmym a deviatym storočím. Takmer iste za vlády Pipina Krátkeho, prvého karolíňčana, ktorý sa dostal na trón po zrade Merovejcov.

Pseudo-Isidorci je pseudonym, ktorý označuje učencov zodpovedných za falošné pseudo-isidorské dekretálie. Tieto predstavujú najrozsiahlejšiu a najvplyvnejšiu zbierku falzifikátov stredovekého cirkevného práva. Ich autormi bola skupina franských klerikov, ktorí pôsobili v druhej štvrtine deviateho storočia pod pseudonymom Isidor Merkátor. Sedemdesiatpäť pseudo-isidorských rukopisov je známych, zatiaľ čo sa svojím obsahom medzi sebou odlišujú.

Propaganda

Písomnosti takmer všetkých moderných historikov sveta vyžarujú sympatie voči Katarom. Aj tie najučenejšie a najobjektívnejšie práce, ktoré nepopisujú nič iné, ako holé skutočnosti natoľko objektívne ako sa dá, v konečnom dôsledku vyznievajú sympaticky.

Tu je výrok o Kataroch z diela, ktoré sa všeobecne považuje za akademickú prácu napísanú v najlepšej angličtine dvadsiateho storočia:

Pokornejšej skupiny nebolo, nik nebol úprimnejší v modlitbách, alebo viac odhodlaný počas prenasledovania, nik sa nesnažil viac zaslúžiť si meno „dobrých ľudí“, a na základe týchto vlastností ich veľa ľudí bez rozdielu prijalo.

Walter Wakefield a Austin Evans, *Herézy stredoveku [Heresies of The High Middle Ages]* (Columbia, 1991), strana 28.

A zase: ... správali sa podľa svätého písma, ich cnosť a ich odriekanie by boli uspokojili najvyššie kláštorné požiadavky, ich kritizovanie ortodoxných cirkevných predstaviteľov nebolo tvrdšie, než zvyčajne prichádzalo od iných puritánov a reformátorov, ich opovrhovanie materiálnym svetom bolo podobné svätcom, ktorým sa cirkev klaňala.

Walter Wakefield a Austin Evans, *Herézy stredoveku [Heresies of The High Middle Ages]* (Columbia, 1991), strana 50.

Ešte aj kvalitnejšie písma súčasných oponentov im priznalo, čo im patrí. Tu je výňatok z písma Giacoma Capelliho, mnícha, ktorý bol lektorom františkánskeho konventu v Miláne okolo roku 1240. Wakefield a Evans o ňom podotkli, že „preukazuje ohľaduplnosť, aká sa len málokedy našla u iných autorov polemických traktátov“.

... ich telesná cnosť je veľká. Muži a ženy, ktoré slúbili, že budú dodržiavať spôsob života tejto sekty tak robia bez akéhokoľvek znečisťovania samopašou. Preto, ak sa ktorýkoľvek z nich, muž alebo žena, znečistí súložením, a ak sa im priestupok dokáže dvomi alebo tromi svedkami, hriešnik je okamžite alebo vylúčený z ich skupiny, alebo ak si zvolí cestu pokánia, môže získať odpustenie kladením rúk, po tom, čo sa mu uloží ťažký trest za účelom nápravy svojho hriechu. Povešť o ich pohlavných nerestiach, z ktorých sú vo veľkom obviňovaní, je rozhodne falošná. Je síce pravdou, že raz do mesiaca, v priebehu dňa, alebo v noci, aby sa vyhli klebetám medzi ľuďmi, sa muži a

ženy stretnú, nie ako niektorí klamú, že vraj za účelom súloženia, ale aby si mohli vypočuť kázania a aby sa mohli vyspovedať svojmu kazateľovi, v očakávaní že z jeho modlitby im vyústi odpustenie. Neprávom sa im ubližuje rozširovaním povestí a mnohými zlomyseľnými obvineniami z rúhania zo strany tých, čo tvrdia, že vraj vykonávajú mnohé nehanebné a hrozné činy z ktorých sú nevinní.

Zachovalo sa niekoľko rukopisov od Giacoma Capelliho. Tento výňatok je založený na práci Dina Bazzocchiho, *La Eresia catara: Saggio storico filosofico con un appendice Disputationes nonnullae adversus haereticos, codice inedito de secolo VIII della Biblioteca Malatestiana di Cesena*.

Rímsko-katolícka cirkev popisuje Katarov a ich „herézu“ inak. Moderné názory cirkvi vyjadrené autormi ako Hilaire Belloc nie sú veľmi odlišné od názorov ktoré rímsko-katolícka cirkev rozširovala v stredoveku. (Nazrite Hilaire Belloc, *Albigénsky útok [The Albigensian Attack]* piata kapitola, *Veľké herézy [The Great Heresies]*).

Väčšina nezaujatých odborníkov sa domnieva, že cirkev nedoložila vážnejšie obvinenia proti Katarom ničím viac, ako svojou propagandou. Takej organizácie, ktorá by k dnešnému dňu bola využila pre vlastné účely propagandu účinnejšie ako rímska cirkev, ešte nebolo. Samotné slovo *propaganda* je odvodené z tej časti rímskej cirkvi, ktorá bola založená za účelom propagovania viery. Katolícka cirkev mala po mnohé stáročia už pripravený zoznam obvinení proti akejkoľvek skupine s ktorou nesúhlasila, ako boli pohania, východné cirkvi, odpadlíci, schizmatici, heretici, židia, moslimovia, čarodejnice, Templári, mnohé národy nového sveta, atď. Všetky tieto skupiny boli bez rozdielu obvinené z čiernej mágie, uctievania Satana, obcovania s diablom, zneuctievania katolíckych bohoslužieb, vraždy, ľudožrúctva, incestu, neľudskosti, sodomy a hotového zoznamu iných sexuálnych úchyliet. Katari v tomto smere neboli výnimkou. Rovnako sa stali terčom plného katalógu cirkevných obvinení, bez ohľadu na tú skutočnosť, že akékoľvek podstatnejšie obvinenia voči nim boli len veľmi chabé, zatiaľ čo dôkazy potvrdzovali pravý opak.

Príklad kontrastu medzi propagandou a pravdou predstavuje nezrovnalosť medzi tým, ako cirkev popisovala ich vzťah k pohlaviu a ako tomu bolo v skutočnosti. Podľa katolíckej propagandy sa Katari, včítane parféto a parfét zvykovo zapájali do sexuálneho vyčíňania a pravidelne sa zúčastňovali orgií. Súčasne, ako katolícka cirkev propagovala takéto ohováranie, katolícke úrady pátrali po heretikoch na základe ich sexuálnej čistoty. V tomto smere jestvuje vynikajúci príklad z rheimskej (remešskej) arcidiecézy, kde vypátrali skupinu heretikov („Poblicani“) na základe toho, že istá dievčina odmietla poddať sa pozornosti mnícha. To, že dievča odmietlo poddať sa mníchovým sexuálnym chútkam, sa zdalo byť natoľko nezvyčajným, že ju vypočúvali, a ona sa priznala, že považuje za svoju povinnosť uchovať si panenstvo. V dôsledku toho ju a jej priateľov vypočúvali prísnejšie, a čoskoro sa objavilo hniezdo heretikov. Ako takých ich označil arcibiskup Samson, ktorý presvedčivo tvrdil, že herézu vraj rozširujú potulní tkáči, zatiaľ čo nabádajú ľudí k pohlavným nerestiam.

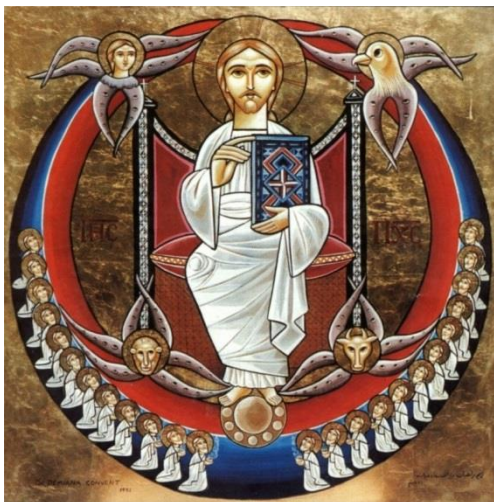

Z anglického originálu na www.languedocmysetries.info preložila a do slovenčiny upravila

Corascendea, Novodobá Parféta.

Koptská Cirkev

Čo je koptské kresťanstvo a v čo veria koptskí kresťania?

„Koptský“ znamená „Egyptský“, a kresťania, ktorí žijú v Egypte sa označujú ako koptskí kresťania. Táto viera vznikla v Alexandrii, ktorá bola jedným z prvých verných, uctievaných a úspešných miest apoštolského obdobia. Koptskí kresťania hrdo poukazujú na to, že považujú Jána Marka, (autora Markovho evanjelia, ktoré sa považuje za najstaršie evanjelium), za svojho zakladateľa a prvého biskupa, niekedy medzi rokmi A.D. 42 - A.D. 62. Koptská cirkev sa podieľala na prvom rozdelení cirkvi, veľmi dlho predtým, než vôbec existovalo niečo také ako „rímsky“ katolicizmus a tiež dlho predtým, než došlo k rozdeleniu vo východnú a západnú cirkev.

Kopti sa vyčlenili na Chalcedónskom koncile v roku A.D. 451, pred „veľkou“ schizmou (rozkolom) z roku A.D. 1054, kedy sa cirkev rozdelila na svoju východnú a západnú časť. Chalcedónsky koncil sa zišiel, aby sa dohodol o podstate inkarnácie Ježiša Krista a prehlásil, že Kristus bol „jednou hypostázou v dvoch podstatách“ (to znamená, že bol jednou osobou, ktorá v sebe obsahovala dve zreteľné podstaty). Toto ponímanie sa zadefinovalo ako ortodoxia pre východné ortodoxné, a neskôr aj pre rímskokatolícke a protestantské cirkvi.

Na rozdiel v koptskom ponímaní, je Kristus podstatou súčasne tvorenou dvomi podstatami „Logos Incarnate“. V tomto ponímaní Kristus **priamo pozostával z dvoch podstát**, na rozdiel od ponímania, podľa ktorého by sa bol vyskytoval vo dvoch podstatách - v jednej plne ľudskej a v druhej plne božskej.

Niektorí predstavitelia koptskej ortodoxnej cirkvi sa domnievajú, že Chalcedónsky koncil ich nepochopil správne a zdôrazňujú, že nie je správne ich považovať za monofyzitov (teda tých, čo by popierali, že Kristus mal dve podstaty), ale že sú skôr „miafyzitmi“ (ktorí veria v jednu úplnú a spojenú podstatu pozostávajúcu z dvoch podstát). No iní tiež veria, že koncil možno aj pochopil Koptov správne, ale chcel vylúčiť ich cirkev zato, že sa odmietli zúčastniť cirkevnej politiky, alebo možno aj v dôsledku súperenia medzi biskupmi z Alexandrie a z Ríma. Do dnešného dňa 95 percent kresťanov Alexandrie sú členmi koptskej ortodoxnej cirkvi.

Tradične sa podáva, že keď Ján Marek počal svoju misiu v Egypte, existujúca koptská viera sa toho času sústredila na uctievanie Boha a na pyramídy. Veriaci však prijali evanjelium Jána Marka priaznivo, nakoľko sami verili vo „večný život“. Koptský ľud pod rímskou vládou a pod jej vplyvom pozostával z Grékov, Židov a Egyptanov. V priebehu evanjelizácie a založenia cirkvi kresťanstvo muselo zohľadniť ich rozdielne kultúrne, jazykové, a viero-tvorné prvky. Koptskí kresťania boli pôvodne dobre vzdelaní v teológii. Iné cirkvi v metropolách rímskej ríše vzhliadali k nim s veľkým obdivom a úctou, zatiaľ čo dobrovoľne nasledovali ich vedúce postavenie v otázkach prispôsobovania doktríny a prístupu k jednote.

Je dôležité si uvedomiť, že pod vládou rímskej ríše sa Kopti stali obeťami krutého prenasledovania a vyvražďovania za ich neochvejnú vieru v Krista, a aj preto, že odmietali uctievať cisárov. Po roku A.D. 641, boli skúšaní opäť, keď sa do oblasti dostali Arabi, ktorí zvrhli rímsku vládu v Egypte. Arabi spočiatku oslobodili koptskú cirkev od jej prenasledovania. No čo sa zdalo byť ich slobodou, sa časom premenilo v novú podobu neslobody. Spoločenská sila Arabov a ich dohľad mali ako dôsledok ďalekosiahle zmeny čo sa týkalo jazyka a kultúry Koptov, pričom došlo do značnej miery k islamizácii. V priebehu storočí kresťania stratili svoju pozíciu, a väčšina Koptov konvertovala k Islamu.

Dodnes ostáva malé množstvo Koptov v Alexandrii, no väčšina príslušníkov tejto viery je v iných častiach sveta. V súčasnosti sa počet Koptov odhaduje na 10 až 60 milión členov.

Preložila Corascendea 10.05.2013

Časť o Koptoch je vyňatá z:

<http://www.gotquestions.org/Coptic-Christianity.html>

Viac o Koptoch:

http://www.dhaxem.com/data/articles_sl/Koptski_Krestania_04.06.15.pdf

Dhaxem.com

© 2011 - 2016